

JARO

Pátek, 29 března 2013

Jaro není jen slovo. Jaro není jen pojem. Jaro.. jaro je vřívání otvírané země. Jaro je vřívání rozkvetlých fialek pod kečkou. Jaro je bzučení včel v korunách kvetoucí jabloni. Jaro je hemžení hmyzu na louce a poletujících motýlů. Jaro je sluncem laskaní domov.

Dívám se z okna bytu – ale darmo mluvit. Vidím smutek a bezradnost. Nemohu jen tak koukat z okna. Musím ven. Vidím větvě na vlastní oči. Beru kabát, šepici, vklouznu do bot – a ven. Toulám se cestou mezi poli. Cestou mezi ploty zahrad a zahrádek. Ticho, sníh, zima a v korunách holých stromů se prohání jen vítr. Dojdu k domku se zahradou. Zahradou s úly plnými včelstev. Jak jinak, včela je u svých domečků. Mává rukou, abych vešel dál. Pokyneme si na pozdrav. Naznačuje, ať pěstím k úlu a pěstím ucho k úlu. Nic. Neslyším nic. Ticho; Máchne kolem sebe a utrousí: "Vidím sám, tak včelky je zimují. Vřívám, že mají dost potravy. Musí udržovat život v úlech. Nemají to lehké. Pěstí-li meduňku, jaro a léto v jeden ráz, bude hříváno. Pro včelky, i snášku medu." Chvilku je klábosíme a jdu dál... Jdu cestou mezi ploty zahrad a zahrádek, včel je sníh a poryvy větru. Jdu s hlavou skloněnou. Šepici naraženou do včela... a... jen tak... úsměv, vzpomínka. x x x Vzpomínka na dětství. Velikonoce, to jsme pomlázkou honili holky a koledy jen v krajině. Malovaná vajíčka se na nás culila z košičku jak malá sluníčka. Hmm, to už je dávno, to už nepravda. Ale ne - pravda to je, ale zavátá léta. Vyhrnu límec u kabátu, fouká potvora a šepici si to domů. Domů... šekat na Jaro. Prý se zaseklo někde nad Finskem. Jojo, to jsou nám věci...